

HÚSVÉT 5. VASÁRNAPJA

A év

1- 4 oldal

Olv.: ApCsel 6,1-7 – 1 Pét 2,4-9 – Jn 14,1-12

Jézus megígéri a mennyei hazát

KOZMA IMRE OH ATYA SZENTBESZÉDE

KEDVES TESTVÉREK!

Az első mondat az evangéliumból rosszat sejtet. “Ne nyugtalankodjék szívetek!” Az ember amikor ilyet hall, akkor bizonytalanság szállhatja meg. Egyébként ebben Jézus búcsúzásáról van szó. Jézus pedig egy fiatal ember, telve tetterővel, életerővel és el akar menni? Mindenekelőtt nagyon fontos, hogy ezzel a kérdéssel kapcsolatosan valamit egyértelműen kijelentsünk. Mégpedig azt, hogy *a bizonytalanság hozzátartozik az életünkhöz, minden törekvésünk és próbálkozásunk ellenére.*

De ha egy másik oldalról akarjuk kimondani ezt az igazságot, mivel Jézusról van szó, Jézussal kapcsolatos kérdésekről, vagy Jézus és a mi kapcsolatunkról, ezért ki kell mondani, - a mi vigasztalásunkra is szolgálhat ez és mindenkinek figyelmeztetés is lehet, - hogy *a hit testvére a hitetlenség*, mert a kereszténység története a hit története. Erről beszéltünk az elmúlt vasárnapokon húsvét óta többször is. A kereszténység húsvéti történet és a húsvéti eseménynek nincsenek szemtanúi, hanem *tanúi*. Tanúi ennek az apostolok és mindazok, akik az apostolok nyomán hisznek és *tanúi lehetünk mi, akik hiszünk!*

De ez a hit nem azt jelenti, hogy az emberben megszűnik minden bizonytalanság. Az evangéliumok sokszor előhozzák ezt a kérdést: a nagy bizonytalankodók, Tamás meg Fülöp és bizonyos értelemben a szívünk mélyén mindannyian, akik hívők vagyunk. Azért tudomásul kell vennünk, hogy a hitetlenség is ott bujkál bennünk. Hiszen a hit bizonyossága egészen más, mint amit az ember a mindennapokban bizonyosságként elfogad. Nagyon fontos mindez ahhoz, hogy a mai vasárnap üzenetét megértsük.

Miről van szó? Arról, hogy Jézus elmegy,

*de amíg itt élt közöttünk, addig megmutatta nekünk az Atyát
és Jézus azért megy el, hogy helyet készítsen nekünk.*

Hívó életünk szempontjából ez a két fogalom rendkívül jelentős.

Ki az Isten? Ki az, Akihez igazodik az ember? Ki az Isten, akiben hiszünk? Hiszen a húsvét egy egészen új istenképet nyilatkoztat ki nekünk. Múlt vasárnap erről szóltam. Az Isten nem az, akit az ember magának kitalál. Az Isten nem az a valaki, aki a mi vágyainkat teljesíti, és általában ez az Isten az, aki Hatalmas és legyen Hatalmas, amikor mellettünk áll. Legyen ez az Isten következetes, amikor a mi ellenlábasainkról van szó. Tegye meg az Isten azt, amit mi várunk tőle. *Nem! Az Isten egészen más! Jézus egészen más Istent nyilatkoztatott ki nekünk!* A másik gondolat. **Jézus azért megy el, hogy otthont készítsen nekünk.** Itt mindenképpen arról kell elmélkednünk, hogy mit jelent számunkra az otthon. Miért fontos számunkra az otthon?

Valamiképpen e között a két igazság között feszül az ember élete. Hiszen elindulunk és nagy szerencsénk van, ha egy helyes istenképpel járjuk végig az utunkat, abban a hitben, hogy ezen az úton hazatalálunk. Ezen az úton megérkezhetünk oda, ahol vár bennünket az

Atya!

Az első kérdéskörrel. Isten az, akit nekünk Jézus megmutatott.

Nem az az Isten, akit *mi* Hatalmasnak gondolunk. Nem az az Isten, akit *mi* Teremtőnként tisztelünk. Persze, hogy mindez az Isten. Egyébként Emberré lett értünk, mert megszánt bennünket. Nem! Fordítva megy a következtetés:

*A Jézussal való találkozásból ismerhetjük meg
ezt a Hatalmas Istent, a Teremtő Istent, az Irgalmas Istent!*

Ez nagy különbség! Isten beleszötte magát a történelem szövetébe! Pilinszky Jánosnak egy gyönyörű megállapításával ezt a kijelentést így lehet még gazdagítani, hogy "Isten átvérezte a történelem szövetét." Visszagondolok Pilinszky Jánossal való találkozásaimra is. Fiatal gyerekember voltam, húsz egynéhány éves. Sosem felejttem el ezt a néhány találkozást. Azt az alázatot, azt a kedvességet, ahogy megtisztelt, csupán azért, mert én pap vagyok. Én meg csak áhítoztam azok után a mélységes igazságok után, amiket ő oly ragyogón megfogalmazott. Bevezetett és segített nekem is abban, hogy hogyan kereshetem azt az Istent, akiről ezt mondta: "Átvérezte az emberi történelem szövetét."

Jézusról van szó, aki értünk Emberré lett. Aki a mi utunkat járta.
Aki épp úgy éhezett, mint mi, épp úgy örült, mint mi
és értünk szenvedett, a Vérért kiontott. Értünk meghalt!

Ha meg akarjuk tudni, hogy ki az Isten, akkor ezzel a Jézussal kell kapcsolatban lennünk. "Fülöp, nem ismered Engem? Oly régen veletek vagyok. Aki Engem lát, látja az Atyát." - mondja Jézus. "Amit Én mondom, az nem az Én tanításom, hanem az Atya igazsága, az Ő tanítása. Én és az Atya egy vagyunk" Ha erről a hatalmas Istenről akarunk meggyőződni, akkor azt kell mondanunk, hogy ennek az Istennek a hatalma, amit oly sokszor számon kérünk tőle, *a Szeretet! A hatalma a Szeretet!*

*Minél nagyobb ez a Szeretet, annál inkább arról beszélhetünk,
hogy végtelen ez a Szeretet és annál inkább védtelen ez a Szeretet.*

Ezen érdemes mindegyikünknek elgondolkodni, mert igazából itt van a kulcsa, mit is jelent nekünk az Isten. Ki az Isten nekünk? *Ez! Akinek a szeretete akkora, hogy kikezdheto, akkora, hogy Éltet!*

Bennünk is van szeretet, csak mi állandóan egy csomó biztosítékot képezünk. Körülvesszük magunkat biztosítékokkal. Mondjuk, hogy szeretünk, szeretlek, de fenntartásaink vannak. Minél nagyobb a szeretet, annál inkább *védtelen*. Erre a szeretetre kell mindannyiunknak törekedni, mert egyedül a védtelen szeretet tudja elgondolkodtatni azokat, akik értetlenkednek. Azokat, akik keresik az örömeiket, meg a boldogságukat ebben a világban és nem találják. Egyszerűen azért nem találják, mert szeretni szeretnének, de közben állandóan visszatartják magukat. Nem merészelnek belemenni azokba a történelembe, ahol az ember szeretete az embert magát kiszolgáltatottá teszi. Vagy ez történik, vagy nincs szeretet.

Kedves Testvérek! 2008-ban, április 20-án, vasárnap reggel hallgatván ezt az evangéliumot, megkérdezem: "Ismeritek ti Jézus Krisztust? Oly sokat tudtok Róla. Aki Őt ismeri, az

ismeri az Istent!” Ezt az Istent várja a világ. Erről az Istenről kell tanúságot tenni.

A másik gondolat, az otthon gondolata, amely oly fontos nekünk.

Az otthon, amely az ember biztonságát jelenti. Ami egyszerűen azt jelenti, hogy az ember úgy élhet, ahogy a szokásai és a szűk kör egyes tagjai azt meghatározzák. Minden otthon más. Igazából az otthon az, ahol az ember a saját életét élheti. Minden otthon olyan, amilyen az ember maga, amilyen az ember stílusa. Az otthon nem múzeum. Az otthon nem egy perfekt módon fölgépesített hely. Az otthon egy közösség. Az otthon az, ahol az ember sajátos arculata formálódik és alakul. Szörnyű az, amikor az otthonok nem erről szólnak és azt mondják, ez mindig szegénységet jelent. Én most nem azokra gondolok, akiknek olyanok az – idézőjelben – “otthonaik,” hogy nem is nevezhetők annak. Ezek nyomortanyák és nem véletlen, hogy ezekhez kapcsolódik mindig a bűn, meg a bűnözés is.

Jézus, amikor arról beszél, hogy - “Elmegyek és helyet készítek nektek,” - akkor az embernek azt ígéri: “ahol az Isten engedi, hogy az ember a maga életét élje, “ mert az Istennel való kapcsolat ezt biztosítja. Bizony sokat kellene ezen gondolkodni. Különösen a “szingli” háztartások miatt. Különösen az *esetleges* háztartások miatt, azok nem is otthonok. Nagy veszélyt jelent ez az emberiségnek, mert otthon nélkül nem alakulhat ki emberi stílus. Otthon nélkül az ember elbizonytalanodik, azt is mondhatnám, lelki hajléktalan lesz. Ez lehet, hogy nagyobb baj, mint az a másik fajta hajléktalanság, ami olyan riasztó a számunkra.

Most ezt a két igazságot engedjük közel magunkhoz, mert e kettő között feszül az ember útja.

Ez még lényegesebb, hiszen az ember életformája az *úton* levés. Múlt alkalommal is elméltünk erről. Jézus azt mondja: “Nem ismered az utat, ahová Én megyek? Én vagyok az Út!” Rendkívül fontos, hogy az ember egy helyes istenképet alakítson ki magának, mert akkor van remény arra, hogy az ember Jézus nyomába szegődik, aki a Vérét hullajtja és kinyilatkoztatja nekünk az irgalmas Istent. *Akkor az ember ezzel a Jézussal indul el az Úton, egy biztos Úton, hogy hazaérjen!*

Sokszor halljuk azt, hogy az ember keresi az útját. Ilyet is hallunk gyakorta, hogy sokféle úton lehet menni. Igaz. Sőt még arról is beszélnek, hogy Istenhez is sokféle út vezet. Igaz.

De van egy biztos Út! Ez Jézus maga! Az az Út, amelyen Jézus jár!

Ha ez az Út elkészült, akkor miért keresünk másfajta utakat? Állandóan arról hallunk itt, a mi országukban is és egész Kelet-Európában, - ha igaz, - hogy ennek az egész keleti résznek a fölemelkedése alapvetően annak a függvénye, hogy elkészülnek-e az utak. Vannak-e utak, amelyek valahova vezetnek az embert? Amik segítik az embert abban, hogy célhoz érjen. Nyilvánvaló, ha megépülnek az utak, akkor az ember azokon megy és örül, amikor gyorsabban célhoz érhet. *Ha elkészült nekünk az Út, ha nekünk van Krisztusunk, akkor ...?*

Ez a Krisztus hívja az embereket. Akár azt is mondhatnám, Jézusnak társakra van szüksége ezen az Úton. Nem akar egyedül menni. Haza akar bennünket vezetni. Az egész kereszténység felfogható így, - a nagy teológusok mondják is - “ hogy a kereszténység nem más, mint egy úton járó hatalmas közösség.” Jézus azt akarja, hogy mindenki ezen az úton járjon. Jó lenne elhitetni az emberekkel, hogy ez az Út mindenkinek való. Ez nem csupán az istenhívők Útja. Ez mindenkinek az Útja és aki ezen az Úton jár, Istenhez érhet. Majdnem

azt mondhatnám, hogy szinte észrevétlenül, mert ezen az Úton *mindenki fontos*.

*Jézus pontosan ezt akarja a lelkeinkre kötni,
hogy minden egyes ember fontos!*

Gondoljunk csak arra az evangéliumi jelenetre, amikor Jézus megkérdezi az apostoloiktól, hogy “Miről vitatkoztatok az úton?” Tudjuk. Arról, hogy ki a nagyobb? Ekkor Jézus egy nagyon fontos tanítást ad nekik. Nem lehet úgy menni ezen az Úton, hogy azt gondolom, hogy én nagyobb vagyok, mint a másik. Mit keres ezen az Úton az a valaki, aki azt gondolja, hogy az ő élete azon múlik, hogy első vagy ötödik?

Ezen az Úton Jézus mindenkire odafigyel!

Végeredményben ez a dolgunk, hogy mindenkire odafigyeljünk, úgy mint ahogy Zakeust észreveszi Jézus. Mi megyünk az Úton, *de vannak, akik ott vannak kívül. Jézus észreveszi, megszólítja és hívja.* Ennek az Útnak a mentén ott van a samáriai asszony, aki az idegen. Jézus megáll és hívja. Akár megint az emmausziakat is emlegethetem, akik nem is tudják, hogy milyen Úton járnak, Jézus csatlakozik hozzájuk és egyszer csak rádöbbennek arra, hogy hiszen Vele mennek.

Mindig velünk van, csak nem biztos, hogy fölismeri az ember.

Nagyon érdekes Jézusnak ez az egész Szellemisége. Ez az úton járó Jézus, aki arra hív bennünket, hogy vele együtt menjünk, néha-néha megáll. Azt olvassuk a Szentírásban, hogy imádkozik. Ma nagyon sokan a gondolkodók úgy értelmezik az egész kereszténységben ezt, hogy ezek a megállás pillanatai. Lehet. Minden egyes vasárnap lehet ilyen megállás, - “Amikor az Atyám dolgaiban vagyok” - mondja Jézus. Amikor mi az Istennel találkozunk, és Istennel találkozunk egymásban. Ez azért fontos, mert az ember megbizonyosodik, megerősödik a felől, hogy jó Úton jár. Lelki táplálékot kap akkor, amikor megáll. Bátorítást nyer erre az Útra.

Testvérek!

Gondolkodjunk el ezeken a kérdéseken. “Aki Engem lát, látja az Atyát!” Az Isten olyan, amilyennek Jézus megmutatta. Az az otthon, amit Jézus készít nekünk, az azok számára ajándék, akik Vele mennek az Úton. Az ember életformája az Úton járás. Együtt megyünk az Úton.

Ha egymással közösséget tudunk létrehozni,
ha egymással közösségben vagyunk,
akkor ez az Út, ez az emberi élet értelmes.

Ha ezt nem tudjuk megvalósítani, akkor állandóan egymással hadakozunk. Állandóan egymással vetélkedünk. De minek? Isten segítsen bennünket, hogy Jézussal együtt járjunk az Úton és minél több embert tudjunk megszólítani, hogy rátaláljanak erre az Útra, ami az Élet Útja!

+ A M E N +